

מיכאל יצחק מלך ואברהם פלדמן הי"ד

פרק כ' - תצא, אלול תשע"ז

גלוין זה יצא לאור בחסות עיריית רחובות, האגף למוסדות העירייה, המחלקה לתרבות תורנית

"בראתי יציר רע, בראתי לו תורה תבלין"

פרשנותנו עוסקת בפרשת את פ' לתואר (כא, י-כ). כי תצא למלחתה על אליק... וראית בשבייה את יפתח-תארא, וחשקת בה ולחקף לך לאשה. ולבאותה את תוך בתקע נזקלה ראת אראה וששתה את צפונקה...".
ידוע שישים שיש טמי מלחמות: מלחמה חיונית העם האיבר ומלחמה פניתית שדים עם עצמו ועם יצור הרע. המלחמה הפניתית קשה יותר מהמלחמה החיצונית, כי במלחמה החיצונית – אדם נלחם עם האיבר, מנורו אותו וושוב על פמי מנוגחות. אך מלחמה פניתית היא תמידית, וכך אם ניצח במלחמה – אין ביטוחה שלא תחודש המלחמה, כאמור (קידושין, ב): "צ'רו של אדם מתגבר עליו בכל יום...". לכן, כאמור התנא (אביות, ה), כי עכבי"י, שמו הגבוי שפל עם שהוא ברוח מהני היזידים – הוא פונה אליו, לראות אם אין רופים או רופאים, וגם כשחאה אהן ורופאים – בכל זאת הוא רץ ופונה אחוריו, כך האדם עם יצור הרע – לא יטבוח בעצמו אלא ידע חיצור רודף רודף, והוא כבשו ברשותו.
כל, המשילו של תאריך העת לבוגר ברכות א', אז, שהוא טודוי, לרמותו שמנושמים אותו – הולך ושב וכן מבא שם, כת: "וירחון כהן גודל שמש בכוהנה דולגה שמוניות נשנה ולבסטור נעשו חזוקין".
אבירו של האדם נוטם להרע: גורלים ליער יוציאו, עניינים רוחות אוור זכותו, והאדם צריך להזכיר את אבירו לעשות יפק טבעם ורוצנים, لكن המלחמה קשה. אבל אסור לו להתייחס, כי מובנתתו לו סיועתא דשמייא, אם יגלה נוכנות להתקורב לעובdotו יתברך, כאמור שיר השירים רבה ה, ב: "פתחו לי פתח חודה של מחת, ואני אפתח לך פתח כפותחו של אלום", וכן אמרו שבת קד, א: "בא ליטהור, מס'יעים אותו".
ולו מותת התרופה בפישטהו: כי תצא למלחתה על אליק", דהיינו, כאשר יוצא האדם למלחמה ומיומנות נגד איזבו – היצר הער – הוא השען, הוא מלך ממותה, שפתחה אותו לעשׂות בבריה וארה לו כדיין, הקב"ה עוזרו ונוטה אותו בדין, בכתהו ה, א' לאליק פניך וצביית שבקו" (כא, י), והופך אותו לטובות, כאמור (משנה, ברכות נ, א). "יאתאת אתך אלליק כל כלבך" (ג, ה) – שמי יצריך", בחר השם וביצר הרע, שם יוצר השען הנפק לצער הטוב גם הוא שעבד את ה. וועיצה לבבש הא, על ידי לימוד התורה: אם פגע לך מנוין זה, משחחו לבתי המדרש" (קידושין, ב, ב), וזה "וראית בשבייה את יפתח-תארא" – שהיה מכך פגעה נוראות "אילת אחים צעילת חות" ("משל ה, ה), שלא ד' למדוד תורה, אלא לחושך בה וללמוד מתקך אבהה, ואבתהן תורה ישמע בעביך, ועל ידי כן: "צ'לקה את ראה...". סמל למותרת, שבলימוד התורה וכוכים לימות ההסתפקות ונמנעים מן המותרת ומותאות הבלי העלים, שאם הראש מל באבלי העולם הזה – התורה לא תשכו בו.

"בראתי יציר רע, בראתי לו תורה תבלין" (קידושין, ב, ב).

הרב משה בן-עבו

גלוין זה מוקדש לע"ג מorth אסתור קליעין ע"ה בת ר' מנחם זב שנייניג ז"ל
על"ג י"א באלוול תשע"ד, נתרם ע"ג בנה וכלהה, ר' מנחם קליעין וריעתו שייחוי

נתקבלה אף תרומה מאה ר' דניאל פרנקל ומשפחתו שייחוי
על"ג י' שמואל ב"ר בימין ביגניש פרנקל זיל, על"ג ט' באלוול תשע"ז

תנגב'ה

לאורים נלץ / עורך: נפתלי עורי

הרב יוסף חיים – ה"בן איש חי"

יום פטירתו י"ג באלוול

הרב יוסף חיים נולד בbandad ב-כ"ז באב ה'תקצ"ה, לרבי אליהו בן הרב משה חיים, רבה הראשי של bandad בסוף המאה התשע עשרה ובראשית המאה העשרים. דודו היה חכם עבדאללה בן משה חיים. כאשר היה בן שבע שנים, נפל לתוך באר עומקה תוך כדי משחק ובנס ניצל. בהיותו בוכה, נדר שכישיא ממהבו – יkidush את כל חייו רק ללימוד תורה.

בגיל 14, למרות גילו הצעיר, התקבל בבית המדרש לבעלי חיים "בית לכהה" בראשותו של הרב עבדאללה סומך, והוא ללימודו המהבהב. בשות ה'תרי"א (1851), ביל 17, נישא לרחל – אחות רב עבדאללה סומך, ולהם נולדו בותה. התנאים מסווגות עסיקת עס ארבעת אחיו. למרות שלא היה שותף פעיל בניהול, הקפיד שהשותפים הפעילים יהללו על פי ההלכה.

ב-כ"ז באלוול ה'תרי"ט (1859) נפטר אביו, והרב יוסף חי, אשר עד אז ממע מלחתבלט בעכיה, קיבל עליו להנהי את קהילת bandad. מהיגנותו לא תבטטה בקבלה ממשה ובנית רשותית, אלא בכך שכל השאלות הקשות בהלהה היו מובאות אליו ובקש שהי דרוש בפני הקב"ה. את דרישתו הריאונה נשא ביום י"ג באלוול, בתום השבעה על אביו, ומما הנהי את קהילת bandad במסך חמישים שנה עד יום מותה. הוא היה דושר כל שבת. הרב הוייר תיר את אץ הקודש בדורותיו, וdagotו של הויסביס בה הייתה רכה. בהשענותו, הרם הגברי יוסף אברם מכלחותו את כל הנו להקמת ישיבת "מורת יוסף" בעירו העתיקה בירושלים, וזאת לאחר ש舡כענו אותו כי עדיף להשקייע בדבר לטובת השמה היהודית, מאשר לנער (במקורה רצה הגבר להקם בית חילום). חכם יוסף חיים עימנו רכש לו בית ושרה באץ ישראל, כדי לקיים בה מעות תקופה באץ. ב-כ"ה ביביסן ה'תרכ"ט (1869), יצא הרב יוסף חיים עם אחיו רבי ייזוקאל, על מנת לעלות לרוגל הארץ ולחשתטה על קבורי הצדיקים בבה. ביום י"ב נאייר, הגיעו לדמשק ובזה קיבלו את פניהם של גודלי העיר וליוואותם בדרכם לקבורי התנאים בגליל. שם ישב הרב יוסף חיים ימים מספר, בקרב בינויו בן היהודי. נתגלו לו שם "סודות רבים וגודלים", ממש המשיכו לירושלים. בהגיעם לילה, לאחר תלאות רבות, התקבלו בכבוד גדול על ידי כל חכמי גודלי ירושלים. אחת הסיבות לנסייתו של הרב יוסף חיים הינה, למדוד עם תלמידי ישיבת המקובלים "בית אל". לאחר מכן המשיך הרב יוסף חיים דרומה לחברון, לפקד את קברי האבות במערת המכפלה ולבקר את גיסו חכם אלהו מין, אשר כיהן בה כרב הראשי. בשובו לעיר, הביאו הרב יוסף חיים מאץ ישראל עפר, ואותיו פיר על רצפת בית הכנסת בו הטלפל ואבן מירישלים, אותה קיבע בראש כיפת קבר יחזקאל הנבניה, ושם בשנת ה'תרס"ח (1908), נסע הרב יוסף חיים לכפר כפוף שבעיראק, להשתטח על קבר יחזקאל הנבניה, ושם חיבר את ספרו "מראות יחזקאל". כעבור יותר משנה, יצא שוב לקרים של יחזקאל הנבניה, אך לא הגיעו למחו צפינו, בדרכו ליד הכפר ג' תקפה אותו מחלה, ובוים י"ג באלוול ה'תרס"ט נפטר.

חברי המعتقد: הרב אברהם פום, משה רום, נפתלי עורי, יהוה מלך
העירכה בסუיט אברמי כליל ייז' ברודמן' לימייו הוראה ודיניות, בית שפואו, רחוות

טלפון: 08-9412048

אתרים אינטרנט: www.pirsuma.com/siach

דף: דפוס שגר. רחוות טל. 08-9475106

בעמוניות ובמושגים, למורות זאת, לא ראו העמוניות והמושגים
צורך לגמול חסד לבני אבראהם: "כמו שכתוב (דברים ב, יח-יט):
'אברהם אמר ליה יהוה אמר לך גמל את עבדך נאול גואל אתך'"

שיכון רמבי

"לא יראו עמוני ומוארי"

הרב אבִי שַׁיָּשׁ

"חנוך לנער"

"כִּי אַתְּ הַבָּכֹר... יְכִיר"

פטלי ערי

An illustration of an open book. The left page contains the name "Henry" written vertically, and the right page contains the name "Nelly" written vertically.

ויהי לו אחד מכל מגדולי... אחר שcn, היה מרוצה ב",cn
 שכן זון שיקוץ נפש ב'ליל' הוה, שיוציאנו מביתו... שאפייל
הקדימה ב'ליל' הוה בצלם כבודתו, והנה הא-ל-
 ב'להי הוה ב'ליל' הוה בצלם כבודתו, והנה הא-ל-
 לאו, ואוניכים שלמען, נשען שכילוי, אין ואו להוציאו
 ולשלחה מעלי, כי אם בטעה גודלה".
ולמה דמי נישן הרכובחים: מבי"ה **החו"ז** 3 נימוקים:
א. פ"ז היה הוה לנו לאבן נך... ליהו יומה בתוך עמו" (אמ"ד)
 היה באמירויות ירוש, אז, שטעה השאה מגונה בעלה, כי
 הוא גרש מהנו וולך תוכיה... ב. ס"מ היה המשעה הגירושין
 מציו הרב"ה, שא היה קל לשרש. ג. ב"ת בתק' ג' נחנה מות
 האשל פעלים, והוא מילג אורה, גודל שללים". ואמרו
 עד רוחשי תרי"ש: "עטם האשרות המפעטת של היישוש,
 השפיעיה לטבעה על קרבת הблагות במסנות כי גינויו
 בירושל, והיא הדרתיה תט הטוער את האשור את חצי
 המשוערת הדרתית". י. בינו הוגו הירא לא לשוטשות שיטות
 ואס או אפשר להתגא בהפקות, "אין ברירה אלא לוחק
 את הוויות, לדרבין, מצווה וס"מ מעודה על העץ הנעל
 שהטורה מיחסת לאשה, וחותבת הבול לאו, ושורה
 ול Shermanה... ". ואין משאיר לבם להסביר לעצמם את דבריו...
מכה אדלשטיין

מנחים א

או אפילו פת מועט, אפילו טעימה שיש בה כדי לسعد הלב,
אבל שעוֹזה אַסּוֹן.

"המשנה בורותה" (שם, סק"ח) הסביר, שישור פת מועלו הוא כביצה, וביחס לتبשייל מהמשנת מיין דין (מיין תרגימאות) ר' ר' בא "בשער הארץ" (שם, סק"ג). עוד הויסר ר' ימשנה בורה" (שם, סק"ט) על סידור הארץ חוץ, שאחם חלש לבו – יכול גם לאכאלת עם גע דערתהיינברג דערען אונ שהיאו יונת מרבצא.

אמנם, כל היל' הוा בחוס לדיון של אלייה לפוי מוצווה (תפילת מוסך), אך ביחס לאיסורו אכילה לפני קידוש, כתבו רוב האורתודוקסים, שודאי שעריך לעשות גם קידוש ובלי קידוש או אפילו לאכול, כתוב ה"משעה ברורה" (שם, סק"ג), שכדי לאאת ידי חותט קידוש במקומות סעודה – די שישתה כוס יין אחר הקידוש, ואם אין מopsis יין – אף יכול לטסחן על הפקות סודיקות השראת השם לקידוש מספק לה'קידוש במקומות סעודה"ן ואנו צרכ' לשעתות עדר. (בקידוש הבוקר, ה"משעה ברורה" סבר, שעינו להקל בערך).

ושם הסבדים, שלא היה חותם קידוש כלל לפני תפילה
מוסף, וכתב הח"מ "משנה ברורה": שניתן להקל בזמנים רק אם
חלש לבו וכן אין לו מה לקדש, שראשי לאכול פירות ומני
תרנימה קודם מוסף ללא קידוש.

משהו על גירושין, לא עליינו

בלילן, מעת התהיכויות לנוסחא כאוכ הא, שהוא נגע מכך בחברתו. תורתה מודדת שיטות אונת או אונת אונת, כי המשמעות אינס "קאמטילים", כלומר "החיון" ("אשר" (כמו) יעש קצת ענאמנות, שרירתו רטרת עס אונת-האה). רבת החקה ר' תבער' את תורתית, ולא תרור (האה) מן הפירוד', גם אם "תבער'" את הבית. הינה הינה צפיאתנית ונפאשטי ציאת מה מסורתו חיקם שביחסו קדושות, כגון: ימיושון. דין נסך בפרטונו על ייטה: זו "וילנ'ילסן" ליטובן ייטובן, מינמא הוחשנה ולחובת משפחתיות ממשמעותית.

נקון הינה רצון הבעל לרשותו: והיה אם לא תומאנן צעיגין, כי כה בא ה"אוזט בז" (פרק כד, א), ונולוקן בתי שמאוי ובתי לל' הហנטה פטוק: לע' כי בית שמאוי, מותר לרשך רקס הא בעל מעז בא ה'ה עלייה' בית ה'ל' מומייס לרש מל' סבחה, פאל' פוואטה. בית ה'ל' דעדת הרשיין ריש, מס' מטכוסין לע' המילה "דבָר", כי לו היה כאן נזון, לא היה ריך להויסי את מיללה "דבָר", שמשמעותו: כל טענה המובאות לפני בית דין לדבורי, או אשר קלבל את עמידת בית שמאוי, כי על פ' ה'ה, בעל העילג' לרשותו, וגם לא לה'ה יכול לטל' קלהותה מחדש. מ' אין מ' קל, ומ' מ' מ' מ' תלוי בהשפקה של כל זה... הר' זוד צבי הופמן סביר את בתי ה'ל', שאמ' לא כל' יש לבב - עדין לרשות,

וילן מוצאו לך נימוקים גווניים לדבורי.

ס' ה'ה'ה'ין: מביר תא ממלוקות (למרות דבריו לא יעמדו חלק מהקהדים)... ל'פי שהאה נבראת עלר לאדם,

פינה
זהבנה

אכילה לפני תפילה נוספת

הגמוא בברכות (כח, ב) מספרת על רב אויא, של האיג לשיעורו של רבי יוסר שבת לפני תפילה מוסיף, מושם שהיה חלש וסביר כרב הונא שאשו לאדם לטעום כלום קודם שיתפלל תפילה מוסיף. אמנם, הנראה מס' ימיות, שאין להכח כרב הונא ונמצא שמוסח רשות לטעום לפני תפילה מוסיף.
ה' בית יוסר (סידון ר' פא) מביא בשם רבנן יונה (שם יט, א, דפי ה'ר' ג', ד' הל' ז), שודוקא שעמיה מתרת התו. אסורה. **ה' בית יוסר** (**לומד**, שכח היה שם שיטתרת התו).
אך ב' **בית חז"ש** (סודר, שמעירק הדין גם אכילה מותרת לפני תפילה מוסיף, אלא שאר הדרך לאככל לפני מוסוף. על כן סובר **ה' בית חז"ש**, שארוד חלש אשר טעינה איננה מספקת לו כדי להתפלל תפילה מוסיפה, יכול גם לאככל ולא רק לטעום). **ה' שלוחין עזון** ("רומי, ג), ספק על ידי שיטות ב' **בית יוסר**: "מוות לטעום קודם תפילה המופשפן, דהויין, אכילת פריות